

Arrest

nr. 233 365 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SADEK
Louisalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie houdende bevel tot terugdrijving van 12 januari 2020.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die *loco* advocaat A. SADEK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 12 januari 2020 staande gehouden op de luchthaven van Zaventem. Zij werd in het bezit gesteld dan een beslissing tot terughrijving. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Terughrijving

Op 12/01/2020 om 12:32, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven Zaventem,

Werd door ondergetekende K.L.

De heer/mevrouw

[...]

Die de volgende nationaliteit heeft KAMEROEN wonende te

Afkomstig uit Yaounde met SN0372 [...]

Op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem(haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(A) is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: niet in bezit van een paspoort

[...]

X(C) is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: zie rubriek A

[...]”

Diezelfde dag diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in.

Op 31 januari 2020 nam de Adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: ACGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op zijn beurt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 232 973 van 21 februari 2020.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing

2.1. Ontvankelijkheid

2.1.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De vordering strekt ertoe om de door haar aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2.1.2. Artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]”

2.1.3. Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming haar beslag heeft gekregen, is volgens artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing tot terughrijving niet langer opgeschort, zodat haar verwijdering imminent is.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid overigens ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1.1. Voorafgaandelijk moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota in het kader van de ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen betoogt dat verzoekster haar initiële verzoekschrift niet kan uitbreiden middels de huidige vordering en betoogt dat in zoverre dat wel het geval is, de middelen onontvankelijk zijn.

3.2.1.2. De verwerende partij kan in beginsel worden bijgetreden. Evenwel moet erop worden gewezen dat volgens artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar enig middel in haar initieel ingediende vordering tot schorsing de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“Zoals hierboven reeds uiteengezet werd de beslissing tot uitwijzing genomen zonder enige omstandige motivatie die rekening houdt met de concrete situatie van verzoekster.

Verweerster beperkt zich tot de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste documenten voorzien in het artikel 2 van de wet van 15/12/1980 waardoor haar de toegang tot het grondgebied dient geweigerd te worden.

Het betreft een standaardbeslissing die nergens rekening houdt met de individuele situatie van verzoekster. Nochtans had de situatie van verzoekster dienen overwogen te worden en in het bijzonder het feit dat verzoekster bij haar aankomst onmiddellijke aan de bevoegde diensten van de grenscontrole

gemeld heeft dat zij een vluchtelingen statuut wenste aan te vragen (of een subsidiaire bescherming) overeenkomstig het artikel 50 § 1er van de wet van 15/12/1980.

De bestreden beslissing maakt zelfs geen enkele melding van deze situatie.

De beslissing tot aanhouding brengt hier geen enkel element over aan aangezien er enkel wordt verwezen naar het feit dat verzoekster niet in het bezit was van de vereiste documenten voorzien in het artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Indien deze werkwijze wordt aanvaard dan zullen alle asielaanvragers een terugwijzingsbeslissing krijgen aangezien het merendeel van hen het grondgebied op illegale wijze betreden. Dit is echter niet het geval, het merendeel krijgen toegang tot materiele hulp in afwachting van de behandeling en beslissing van hun aanvraag.

Het standpunt van verweerster organiseert in feite een discriminatie tussen de verzoekers die internationale bescherming aanvragen bij hun onderschepping aan de grens en diegenen die erin slagen om het grondgebied te betreden en die zodoende een betere behandeling kunnen genieten.

Het is uiteraard niet de bedoeling om te stellen dat elke persoon die niet in het bezit is van de vereiste documenten voorzien in art. 2 van de wet van 15/12/1980 toegang zou moeten krijgen tot het grondgebied op het ogenblik dat een aanvraag tot internationale bescherming werd ingediend.. Verzoekster stelt enkel dat verweerster haar beslissing had moeten motiveren rekening houdend met de elementen van haar dossier en de concrete omstandigheden.

Hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoekster slachtoffer was van seksueel geweld en verkrachting door haar oom en dat deze verkrachtingen geleid hebben tot haar zwangerschap, had verweerster ertoe moeten aanzetten een grondig onderzoek op te starten voor zij een beslissing nam.

De beslissing tot vasthouding stelt, zonder het minste bewijs hiervan aan te brengen, dat verzoekster valse informatie zou gegeven hebben of illegale middelen zou hebben aangewend in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming. Deze beslissing gaat er van uit dat de vasthouding van verzoekster noodzakelijk is om de gronden van haar aanvraag tot internationale bescherming te kunnen onderzoeken.

Deze beslissing geeft echter niet aan welke valse informatie of illegale middelen verzoekster zou hebben aangewend.

Het weze herhaald het betreft een standaard motivatie zonder enig element waaraan de redenering en de beslissing van verweerster aan kan getoets worden.

Bovendien heeft verzoekster onmiddellijk haar medewerking verleend aan de bevoegde autoriteiten met betrekking tot de vaststelling van haar identiteit, haar afkomst, haar nationaliteit en haar leeftijd alsook de weg die zij gevolgd heeft en dit overeenkomstig art 51 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft zelf haar studentenkaart afgegeven aan de bevoegde autoriteiten.

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie behalve dan de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit was van de vereiste documenten voorzien in art. 2 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoekster het volgende:

"In voorkomend geval is de beslissing tot uitwijzing een buitenproportionele beslissing die geen rekening heeft gehouden met de pertinente en ter zake doende elementen uit het dossier, zijnde de herhaalde verkrachtingen en andere mishandelingen die geresulteerd hebben in haar zwangerschap, de onmogelijkheid van de Kameroenese overheid om dit soort behandelingen en mishandelingen te vermijden en de vervolging waar zij zeer zeker aan zou onderworpen worden gelet op haar seksuele geaardheid.

Deze beslissing is van aard om verzoekster aan onmenselijke en vernederende behandelingen te onderwerpen in de zin van het art. 3 van het EVRM;

Bijgevolg heeft verweerster deze voorschriften geschonden alsook het principe van niet – uitwijzing dat daar uit voortvloeit."

3.2.2.2. Verzoekster betwist niet dat zij, toen zij zich aanbood aan de grens, niet in het bezit was van de wettelijke vereiste documenten.

In zoverre verzoekster zich gegriefd voelt door de motieven van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats die in haren hoofde werd genomen op 12 januari 2020, moet erop worden gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het beroep. Daarenboven moet worden gewezen op artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De Raad heeft dus niet de bevoegdheid om zich uit te spreken over de wettigheid van de motieven in de beslissing tot vasthouding.

Waar verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit zij aan de grenscontrole heeft gemeld dat zij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen, dat zij slachtoffer was van seksueel geweld en verkrachting door haar oom, die heeft geleid tot een zwangerschap en het feit dat, en dat dus geen rekening werd gehouden met het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en het principe van non-refoulement dat daaruit voortvloeit, is de Raad op het eerste gezicht van oordeel dat zij geen belang heeft bij deze grieven, om de volgende redenen:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Verzoekster diende, nadat zij in het voorwerp uitmaakte van de beslissing tot teruggrijping, aan de grens een VIB in, dat door de ACGVS werd afgewezen bij beslissing van 31 januari 2020.

In het kader van haar asielrelaas had zij in essentie aangevoerd dat zij omwille van haar lesbische geaardheid en relatie werd opgesloten en verkracht door haar oom. De ACGVS heeft in het kader van zijn beslissing vastgesteld dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegde over haar geaardheid, haar relatie en haar oom -haar zwangerschap op zich wordt niet betwist-, en dat de stukken die zij bijbracht daar niet anders over doen denken. Verzoekster diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die oordeelde bij arrest nr. 232 973 van 21 februari 2020 dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat verzoekster om de voormelde redenen en op grond van een gegronde vervolgingsvrees haar land van herkomst had verlaten. Omdat zij geen andere elementen had aangebracht dan deze die ongeloofwaardig werden bevonden, werd ook vastgesteld dat in haren hoofde geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus ex artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, en er *in casu* ook geen sprake is van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van dezelfde wet.

Zoals dat in het voormelde arrest al werd gesteld, werd het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dus onderzocht in het kader van het onderzoek van het asielrelaas in het licht van de artikelen 48/3, §1 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert geen andere elementen aan dan deze die haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond.

Aangezien uit het voorgaande ook is gebleken dat verzoekster zich in rechte heeft kunnen verweren tegen de beoordeling van haar asielrelaas middels het instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en zij dus op de hoogte is van de redenen die ertoe hebben geleid dat haar verklaringen als ongeloofwaardig werden afgedaan en dat zij noch een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch in een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire bescherming heeft aannemelijk gemaakt, toont zij niet aan welke belangenschade zij thans nog zou hebben doordat over het voorgaande niet zou zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster werd immers niet gedwongen van het grondgebied verwijderd alvorens de gehele procedure betreffende haar VIB zijn beslag had gekregen.

3.2.2.3. In haar verzoekschrift houdende het bevelen van voorlopige maatregelen gaat verzoekster -in het kader van haar uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM- andermaal in op haar asielmotieven en tracht zij de beoordeling ervan opnieuw aan een onderzoek te doen onderwerpen. Daarmee lijkt zij haar verzoek tot voorlopige maatregelen aan te wenden als een beroepsmogelijkheid tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vraagt zij in wezen aan andere beoordeling van haar asielmotieven. De Raad zou echter zijn bevoegdheid overschrijden indien hij daarop zou ingaan. In de mate dat verzoekster zich dus beroept op de elementen van haar verzoek om internationale bescherming, kan worden volstaan met de vaststelling dat deze werden onderzocht en

ongeloofwaardig werden bevonden. Een schending van artikel 3 van het EVRM op deze gronden blijkt niet.

In de mate, ten slotte, dat verzoekster betoogt dat zij als kwetsbaar persoon moet worden beschouwd, alleen door haar zwangerschap, moet er vooreerst op worden gewezen dat de verwijzing op zich naar artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster niet kan worden teruggedreven nu haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. In de mate dat zij opnieuw refereert aan de elementen van haar asielrelaas, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hiervoor al werd gesteld.

Waar verzoekster, tot slot, citeert uit een artikel van de krant *Le Monde*, waarin wordt gesteld dat volgens het Kameroense ministerie van de ontwikkeling van de vrouw en het gezin minstens 55 % van de vrouwen en jonge meisjes minstens één of andere vorm van geweld ondergaan in hun leven, is de Raad van oordeel dat dit niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Immers, wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. De niet betwiste zwangerschap van verzoekster is op zich geen indicatie voor een mogelijke schending van deze bepaling.

3.2.3. De middelen kunnen niet worden aangenomen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. WIJNANTS